DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

14. september 2006 *

I sag C-496/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) ved afgørelse af 26. november 2004, indgået til Domstolen den 1. december 2004, i sagen

J. Slob

mod

Productschap Zuivel,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne N. Colneric (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič og E. Levits,

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. januar 2006,

* Processprog: nederlandsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

— J. Slob ved advocaten G. van der Wal og H.S.J. Albers

— den nederlandske regering ved H.G. Sevenster og C.A.H.M. ten Dam, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. juni 2006,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 7, stk. 1, første punktum, og artikel 7, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter (EFT L 57, s. 12).

2 Anmodningen er indgivet under en tvist mellem mælkeproducent J. Slob og Productschap Zuivel (herefter »Productschap«) vedrørende den tillægsafgift, som Slob skal erlægge.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelserne

3 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 405, s. 1) blev den ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) indførte ordning med en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter forlænget med yderligere syv på hinanden følgende tolvmånedersperioder, begyndende den 1. april 1993.

4 Ifølge sjette betragtning til forordning nr. 3950/92 medfører overskridelse af de samlede garantimængder for medlemsstaten, »at afgiften skal betales af de producenter, der har medvirket til overskridelsen«.

5 Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 3950/92 bestemmer følgende:

»Afgiften skal erlægges for alle de mængder mælk eller mælkeækvivalenter, der afsættes i den pågældende tolvmånedersperiode, og som overstiger en af de mængder, der er omhandlet i artikel 3. Den betales af de producenter, der har bidraget til overskridelsen.

[...]«

6 I henhold til forordningens artikel 9, litra c) og h), forstås ved

»c) »producent«: landmand, fysisk eller juridisk person eller sammenslutning af fysiske eller juridiske personer, hvis bedrift ligger på Fællesskabets geografiske område, og

— som sælger mælk eller andre mejeriprodukter direkte til forbrugeren

og/eller

— leverer til opkøberen

[...]

h) »mælk eller mælkeækvivalent, der sælges direkte til konsum«: mælk eller mejeriprodukter omregnet til mælkeækvivalent, der sælges eller afstås gratis uden mellemkomst af en virksomhed, der behandler eller forarbejder mælk eller andre mejeriprodukter«.

7 Ifølge anden betragtning til forordning nr. 536/93 indeholder forordningen bl.a. »kontrolbestemmelser, så det kan efterprøves, om afgiften opkræves korrekt«.

8 Det fremgår af ottende betragtning til denne forordning, at

»[...] medlemsstaterne bør kunne foretage relevant kontrol efterfølgende, så de kan efterprøve, hvorvidt og i hvilket omfang afgiften er blevet opkrævet ifølge bestemmelserne; kontrollen bør mindst omfatte et bestemt antal transaktioner, som bør fastlægges«.

9 Artikel 1 i forordning nr. 536/93 har følgende ordlyd:

»Ved beregning af den tillægsafgift, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 3950/92, gælder følgende:

1) Ved mængder mælk eller mælkeækvivalenter, der i en medlemsstat er afsat efter artikel 2, stk. 1, i forordningen, forstås enhver mængde mælk eller mælkeækvivalenter, som forlader en bedrift på medlemsstatens område.

[...]

2) Der anvendes følgende ækvivalenter:

[...]

— 1 kg smør = 22,5 kg mælk.

[...]«

10 Artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 536/93 bestemmer følgende:

»For direkte salg afgiver producenten ved udgangen af hver af de perioder, der er nævnt i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3950/92, en sammenfattende erklæring om mængderne af mælk og/eller andre mejeriprodukter, udspecificeret efter produkt, der er solgt direkte til konsum og/eller til grossister, modningslagre eller detailhandlere.

[...]«

11 Artikel 7, stk. 1 og 3, i forordning nr. 536/93 lyder således:

»1. Medlemsstaterne træffer alle fornødne kontrolforanstaltninger til at sikre, at tillægsafgiften opkræves for de afsatte mængder mælk og mælkeækvivalenter, der overstiger den ene eller den anden af de mængder, der er nævnt i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 3950/92. Med henblik herpå gælder følgende:

[...]

f) Producenter, der råder over en referencemængde for direkte salg, opbevarer i mindst tre år følgende materiale, for at det kan stilles til rådighed for medlemsstatens myndigheder: dels et lagerregnskab pr. tolvmånedersperiode med angivelse pr. produkt af den månedlige mængde mælk og/eller mejeriprodukter, der er solgt direkte til konsum og/eller til grossister, modningslagre eller detailhandlere, dels registret over de dyr på bedriften, han anvender til mælkeproduktion, jf. artikel 4, stk. 1, Rådets i direktiv 92/102/EØF [...], samt bilag, der kan gøre det muligt at kontrollere lagerregnskabet.

[...]

3. Medlemsstaten kontrollerer konkret, om bogføringen af de afsatte mængder mælk og mælkeækvivalent er nøjagtig, og den foretager i dette øjemed kontrol med mælketransporterne under indsamlingen på bedrifterne og navnlig kontrol på stedet:

[...]

b) hos producenter, der råder over en referencemængde for direkte salg: af sandsynligheden af den i artikel 4, stk. 1, nævnte erklæring, og af det i stk. 1, litra f), nævnte lagerregnskab.

[...]«

12 Kommissionens forordning (EF) nr. 1392/2001 af 9. juli 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 187, s. 19) erstattede med virkning pr. 31. marts 2002 forordning nr. 536/93. Forordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, er identisk med artikel 4, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 536/93.

13 Artikel 6, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1392/2001 bestemmer:

»Medlemsstaten kan fastsætte, at en producent, der råder over en referencemængde til direkte salg, i givet fald skal erklære, at han ikke har solgt mælk i den pågældende periode.«

Nationale retsforskrifter

14 Bekendtgørelse af 1993 om tillægsafgift (Regeling superheffing 1993, *Nederlandse Staatscourant* 1993, nr. 60, s. 18, herefter »Regeling superheffing«) gennemførte ordningen med tillægsafgift på mælk i Nederlandene.

15 Artikel 4 i Regeling superheffing bestemmer følgende:

»1. Producenten betaler en afgift ved direkte salg til konsum af den mængde mælk eller mælkeækvivalent, som overstiger hans referencemængde for direkte salg.

[...]«

16 Artikel 29 i Regeling superheffing bestemmer følgende:

»1. Den i artikel 4 nævnte producent afgiver i henhold til artikel 4 i forordning (EØF) nr. 536/93 og i overensstemmelse med de af Productschap fastsatte bestemmelser en erklæring til Productschap om den mængde mælk eller andre mejeriprodukter, som han i den forløbne afgiftsperiode har solgt direkte til konsum [...], udspecificeret på produkt.

[...]«

17 Artikel 31 i Regeling superheffing er affattet således:

»1. Den producent [...], som ifølge artikel [...] 4 er eller kan blive afgiftspligtig, er forpligtet til at føre et regnskab i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EØF) nr. 536/93 og efter de af Productschap fastsatte bestemmelser.

2. Productschap kan på embeds vegne fastsætte den leverede mængde, såfremt forpligtelserne i henhold til stk. 1 samt i henhold til artikel 27, stk. 2, og artikel 29, stk. 1, ikke eller ikke efter Productschaps opfattelse fuldt ud opfyldes.«

18 Artikel 11, stk. 1, i gennemførelsesbekendtgørelsen af 1994 om gennemførelse af bekendtgørelsen om en tillægsafgift (Zuivelverordening 1994, Uitvoering regeling superheffing, PBO-blad 1994, s. 26, herefter »Zuivelverordening«) har følgende ordlyd:

»Producenten er forpligtet til at gøre optegnelser om alt, hvad der vedrører hans virksomhed, på en sådan måde, at der deraf til enhver tid kan fås oplysninger om produktion, lager og de bearbejdede eller forarbejdede mælkemængder, som han har modtaget og leveret, samt de økonomiske oplysninger herom, og at opbevare sådanne optegnelser og oplysninger i mindst tre år.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

19 J. Slob er mælkeproducent. Under en kontrol på bedriften i december 1997 blev der for afgiftsperioden 1996/1997 konstateret en difference på ca. 250 000 kg mælk mellem på den ene side det produktionspotentiale, som blev fastsat på grundlag af det antal malkekøer, Slob havde, og på den anden side den direkte solgte produktion, således som angivet af Slob over for Productschap.

20 Slob erklærede, at han havde forarbejdet de pågældende 250 000 kg mælk til smør som led i fremstilling af kærnemælk, der anvendes til produktion af ost, og at han havde destrueret det således fremstillede smør umiddelbart efter fremstillingen. Han førte ikke lagerregnskab over denne produktion og destruktion, idet der udelukkende blev ført lagerregnskab over den ost, der blev fremstillet som resultat af processen.

21 Efter den af Productschap i embeds medfør foretagne fastsættelse i henhold til artikel 31, stk. 2, i Regeling superheffing af de mængder mælk og andre mejeriprodukter, som Slob havde leveret til konsum i løbet af afgiftsperioden 1996/1997, fastslog Productschap, at Slob i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 536/93 skyldte et beløb på 180 976,77 NLG i tillægsafgift.

22 Efter påklage nedsatte Productschap ved afgørelse af 4. april 2000 den opkrævede tillægsafgift. Productschap udtalte imidlertid, at Slobs klage angående den ovennævnte difference var grundløs. I afgørelsen fastslog Productschap, at der ikke var ført regnskab for ca. 250 000 kg mælk. Productschap konkluderede heraf, at Slob i afgiftsperioden 1996/1997 ikke havde ført et korrekt og komplet regnskab over produktion, lagre samt leveringer af mælk og mejeriprodukter.

23 Den 4. april 2000 indankede Slob denne afgørelse for den forelæggende ret.

24 I forbindelse med en præjudiciel forelæggelse fra denne ret fastslog Domstolen i sin dom af 12. februar 2004, Slob (sag C-236/02, Sml. I, s. 1861), at artikel 7, stk. 1, første punktum, og litra f), i forordning nr. 536/93 skal fortolkes således, at det

lagerregnskab, som producenten er forpligtet til at føre, kun pr. produkt skal angive den månedlige mængde mælk og/eller mejeriprodukter, der er solgt.

25 Domstolen tog ikke stilling til en eventuel kompetence for medlemsstaterne til at vedtage en lovgivning, der pålægger de på medlemsstatens område etablerede mælkeproducenter regnskabsforpligtelser, som er videregående end dem, der følger af den bestemmelse, der skal fortolkes, da dette spørgsmål ikke var genstand for den præjudicielle forelæggelse (jf. Slob-dommen, præmis 30).

26 College van Beroep voor het bedrijfsleven har på ny forelagt spørgsmål for Domstolen. Retten bemærker, at Domstolen i Slob-dommen ikke besvarede spørgsmålet, om en medlemsstat på grundlag af artikel 7, stk. 1, første punktum, og artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 536/93 har mulighed for, ud over forpligtelsen til at opbevare et lagerregnskab i henhold til artikel 7, stk. 1, første punktum, og litra f), i nævnte forordning, at pålægge producenten en forpligtelse som den i artikel 11, stk. 1, i Zuivelverordening fastsatte, for så vidt som dette spørgsmål, der opstod under sagen, ikke var blevet forelagt af den forelæggende ret.

27 Det er på den baggrund, at College van Beroep voor het bedrijfsleven har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»1) Skal artikel 7, stk. 1, [første punktum], og artikel 7, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 536/93 fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for at indføre en ordning, som pålægger mejeriproducenter med hjemsted på dens område videregående regnskabsforpligtelser end dem, der følger af bestemmelsen i denne artikels stk. 1, litra f)?

2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, må det da antages med hensyn til en bestemmelse om, at producenten er forpligtet til i sin administration at redegøre for, hvilken mængde smør der er produceret, og hvilken bestemmelse det havde, også såfremt smørret tilintetgøres eller anvendes til foder, at denne ligger inden for grænserne af den handlefrihed, der således er overladt medlemsstaten?«

Anmodninger fremsat af Slob efter afslutningen på den mundtlige forhandling

28 Ved anmodning af 14. juli 2006, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. juli 2006, fremsatte Slob principalt begæring om, at Domstolen skulle meddele ham tilladelse til at indgive skriftlige bemærkninger efter generaladvokatens forslag til afgørelse, der blev fremsat i retsmødet den 22. juni 2006 og, subsidiært, at den skulle træffe bestemmelse om genåbning af den mundtlige forhandling i medfør af artikel 61 i procesreglementet og, mere subsidiært, at den skulle meddele ham en anden mulighed for at give svar på generaladvokatens forslag til afgørelse med henblik på at sikre hans grundlæggende ret til en kontradiktorisk procedure.

29 Slob gør gældende, at forslaget til afgørelse indeholder argumenter, der er urigtige for så vidt angår både faktiske omstændigheder og retsopfattelse, hvilket han imidlertid som følge af procesøkonomiske hensyn ikke skal redegøre nærmere for på dette punkt i proceduren. Han gør gældende, at selv om procesreglementet ikke giver parterne mulighed for at indgive skriftlige bemærkninger efter fremsættelsen af forslaget til afgørelse, udelukker det ikke udtrykkeligt muligheden heraf.

30 Af de grunde, der er anført i præmis 3-16 i kendelse af 4. februar 2000, Emesa Sugar (sag C-17/98, Sml. I, s. 665), indebærer den omstændighed, at Domstolens statut og den procesreglement ikke giver parterne mulighed for at indgive skriftlige

bemærkninger som svar på det af generaladvokaten fremsatte forslag til afgørelse, ikke en begrænsning i den enkeltes ret til en kontradiktorisk procedure, således som den følger af artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols fortolkning heraf.

31 Således bør den af Slob indgivne anmodning om adgang til at indgive skriftlige bemærkninger som svar på det af generaladvokaten fremsatte forslag afvises.

32 Henset til selve formålet med kontradiktion, der er at undgå, at Domstolen skulle blive påvirket af argumenter, der ikke har kunnet være drøftet mellem parterne, kan Domstolen af egen drift, på forslag af generaladvokaten, eller efter parternes anmodning, træffe bestemmelse om genåbning af den mundtlige forhandling, i henhold til artikel 61 i procesreglementet, hvis den finder, at sagen ikke er tilstrækkeligt oplyst eller bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke er blevet drøftet mellem parterne (jf. kendelse af 28.4.2004, sag C-127/02, Waddenvereniging og Vogelbeschermingsvereniging, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 8, dom af 29.4.2004, sag C-470/00 P, Parlamentet mod Ripa di Meana m.fl., Sml. I, s. 4167, præmis 33, og af 11.7.2006, sag C-432/04, Kommissionen mod Cresson, Sml. I, s. 6387, præmis 50).

33 Disse betingelser er ikke opfyldt i denne sag.

34 Det skal i øvrigt bemærkes, at artikel 234 EF indfører et direkte samarbejde mellem Domstolen og de nationale retsinstanser inden for rammerne af en procedure, som ikke har karakter af tvistemål, og hvor parterne ikke kan gribe ind i sagsbehandlingen, under hvilken de alene opfordres til at udtale sig (jf. i denne retning dom af 19.1.1994, sag C-364/92, SAT Fluggesellschaft, Sml. I, s. 43, præmis 9).

35 Domstolen finder følgelig, efter at have hørt generaladvokaten, at begæringen om at genåbne den mundtlige forhandling bør afvises.

36 Det følger af det ovenstående, at den mere subsidiære anmodning ligeledes bør afvises.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

37 Formålet med forordning nr. 536/93 er at fastsætte gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter med henblik på at sikre afgiftspålæggelsens effektivitet og for at forhindre bedrageri.

38 Ifølge ottende betragtning til denne forordning bør medlemsstaterne kunne foretage relevant kontrol efterfølgende, så de kan efterprøve, hvorvidt og i hvilket omfang afgiften er blevet opkrævet ifølge bestemmelserne. Sådanne kontrolforanstaltninger er beskrevet i forordningens artikel 7 med henblik på at sikre rigtigheden af opkøbernes og producenternes opgørelser over indsamling og direkte salg (dom af 25.3.2004, forenede sager C-231/00, C-303/00 og C-451/00, Cooperativa Lattepiù m.fl., Sml. I, s. 2869, præmis 70).

39 Der er intet til hinder for, at en medlemsstat træffer andre foranstaltninger end dem, der er anført i artikel 7, stk. 1 og 3, i forordning nr. 536/93, når den finder dem nødvendige. Det følger af ordlyden af nævnte forordnings artikel 7, stk. 1, første

punktum, at medlemsstaterne skal træffe alle fornødne kontrolforanstaltninger til at sikre, at tillægsafgiften opkræves. Selv om artikel 7, stk. 1 og 3, derefter henviser til visse af de foranstaltninger, der bør træffes, udelukker det ikke, at de kan suppleres af andre foranstaltninger, der viser sig at være nødvendige i denne medlemsstat. Som det er anført i ottende betragtning til samme forordning, udgør de foranstaltninger, hvortil der henvises, udelukkende minimumsbestemmelser.

40 I modsætning til, hvad der gøres gældende af Slob, kræves det ved et sådant råderum ikke, at de mulige foranstaltninger, som medlemsstaterne kan vedtage, nærmere er præciseret i denne forordning.

41 Når medlemsstaterne imidlertid vedtager foranstaltninger til gennemførelse af en fællesskabsretlig bestemmelse, er de nationale myndigheder ved udøvelsen af deres skønsbeføjelse forpligtet til at iagttage de almindelige principper i fællesskabsretten, herunder proportionalitetsprincippet, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (dommen i sagen Cooperativa Lattepiù m.fl., præmis 57).

42 Herefter skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 7, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 536/93 skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for i det fornødne omfang at indføre en ordning, som pålægger mejeriproducenter med hjemsted på dens område supplerende regnskabsforpligtelser, der er videregående end dem, som følger af bestemmelsen i denne artikels stk. 1, litra f). Medlemsstatens forvaltning af bemyndigelsen skal være i overensstemmelse med de almindelige fællesskabsretlige principper.

Det andet spørgsmål

43 Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige afklaret, om fællesskabsretten er til hinder for nationale bestemmelser, hvorved det pålægges mælkeproducenter at gøre optegnelser om produktion af smørmængder og brugen heraf, selv når smørret er blevet destrueret eller forarbejdet til foder.

44 Herved påpeges, at vedtagelse af foranstaltninger på grundlag af artikel 7, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 536/93 er betinget af, at foranstaltningerne er nødvendige.

45 Den nederlandske regering har på overbevisende måde begrundet den i hovedsagen omhandlede foranstaltnings nødvendighed med mælkesektorens struktur og navnlig med den omstændighed, at der findes et vist antal store malkekvægbedrifter, der foretager direkte salg af deres produktion, som det er vanskeligt at føre kontrol med alene på grundlag af fællesskabsretsforskrifterne.

46 Proportionalitetsprincippet hindrer kontrol af producerede, men ikke markedsførte mængder i Nederlandene. Denne foranstaltning går ikke videre end, hvad der er nødvendigt i forhold til den nederlandske mælkesektors struktur, for at sikre en effektiv kontrol med henblik på at undgå, at mængder der er produceret, men markedsført uden for ordningen om tillægsafgift på mælk, kommer ind i det økonomiske kredsløb.

47 Retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning hindrer heller ikke kontrolforanstaltninger som de i hovedsagen omhandlede. Ved en samlet læsning af artikel 7, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 536/93 og ottende betragtning til denne forordning fremgår det klart og tydeligt, at den i nævnte artikel 7 opregnede liste over foranstaltninger ikke er udtømmende, og at medlemsstaterne i givet fald må træffe supplerende foranstaltninger (jf. for så vidt angår retssikkerhedsprincippet dom af 16.3.2006, sag C-94/05, Emsland-Stärke, Sml. I, s. 2619, præmis 43). Domstolen har i øvrigt fastslået, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan påberåbes over for en præcis bestemmelse i en fællesskabsretsakt og den omstændighed, at en national myndighed har handlet i overensstemmelse hermed (jf. i denne retning Emsland-Stärke-dommen, præmis 31). En erhvervsdrivende kan således ikke berettiget forvente ikke at være undergivet supplerende kontrol.

48 I modsætning til, hvad Slob gør gældende, ændrer en bestemmelse som den i artikel 11 i Zuivelverordening fastsatte ikke grundlaget for tillægsafgiften. Den udgør udelukkende et yderligere kontrolmiddel og kan anvendes under iagttagelse af den af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 536/93 omfattede målsætning, der består i at sikre, at der foretages opkrævning af tillægsafgiften ifølge gældende fællesskabsbestemmelser.

49 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at fællesskabsretten ikke er til hinder for nationale bestemmelser, hvorved det pålægges mælkeproducenter at gøre optegnelser om produktion af smørmængder og brugen heraf, selv når smørret er blevet destrueret eller forarbejdet til foder, når en effektiv kontrol med nøjagtigheden af de af producenterne førte regnskaber for direkte salg alene på grundlag af fællesskabsretsforskrifterne viser sig vanskelig i den berørte medlemsstat.

Sagens omkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Artikel 7, stk. 1, første punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter skal fortolkes således, at den giver en medlemsstat mulighed for i det fornødne omfang at indføre en ordning, som pålægger mejeriproducenter med hjemsted på dens område supplerende regnskabsforpligtelser, der er videregående end dem, som følger af bestemmelsen i denne artikels stk. 1, litra f). Medlemsstatens forvaltning af bemyndigelsen skal være i overensstemmelse med de almindelige fællesskabsretlige principper.**

2) **Fællesskabsretten er ikke til hinder for nationale bestemmelser, hvorved det pålægges mælkeproducenter at gøre optegnelser om produktion af smørmængder og brugen heraf, selv når smørret er blevet destrueret eller forarbejdet til foder, når en effektiv kontrol med nøjagtigheden af de af producenterne førte regnskaber for direkte salg alene på grundlag af fællesskabsretsforskrifterne viser sig vanskelig i den berørte medlemsstat.**

Underskrifter